

Nationalsocialistisk Kamp

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Kommando och lydnad Ord till Hitlers soldater

Del 1

Förord till utgåvan 1st - 13th (ursprungligen publicerad 1934)

Tiden för den flammande stålstormen under första världskriget hade en god sida. Där granaterna briserade fanns det ingen som inte helt och hållet tillhörde oss. Den som hade lust och möjlighet att smita från sin plikt, för att han var feg, fanns inte längre bland oss.

Kamrater, jag vet att ni längtar efter att allt ska gå framåt. Ni vill inte att någon ska marschera i våra led som förfalskar vår gemenskap. Ni längtar efter det som vi en gång hade i kompaniet: en bit av hemmet, en bit av hemlandet. Ni längtar efter en kompanichef av samma typ som frontofficeren. Och ni är rädda för att något, mycket tyst och obemärkt, ska smyga sig in, något som inte stämmer

överens med vårt väsen; ni är rädda för att det en dag ska finnas där och inte kunna raderas bort. Du oroar dig för att vi kanske inte behåller det vi hade när det var tufft. Ni oroar er för att vi inte skall kunna bevara det som vi med stora ansträngningar uppnådde under Hitlers segerrika fana.

Tiden för den tillbakadragna röda floden hade också en bra sida. Vi visste alla vad vi skulle tycka om varandra. Inte heller här fanns det någon som inte helt och hållet tillhörde oss.

Hur länge sedan är det egentligen som vi stod på samma plats i fem timmar i den stora möteshallen Tennishalle för att se vår Führer, som gick från man till man och såg var och en i ögonen? Makthavarna hade tvingat kamraterna att ta av sig kängorna, eftersom de var en fara för staten. Men kamraterna gav sig inte. De stod barfota trots att det var vinter. Vi var tvungna att gömma våra blå mössor, eftersom de ansågs vara en "uniform" och förbjöds. Utanför stod poliser, massor av poliser. På insidan fanns enorma, tätt packade kolonner av tysta, trogna män. Hungern tvingade ner många på knä, men han gick inte därifrån, såvida inte sjukvårdarna bar bort honom. Alla hjärtan där slog som ett. Det fanns inga "om och men".

Vad sa Adolf Hitler till oss då? "Mina kamrater, en sak vet jag med säkerhet: Det finns ingen fegis bland er!" Det var välsignade timmar trots obehaget. Vi visste att alla som stod där hörde ihop i livet och i döden.

Kamrater, nu är ni fyllda av hopp om att det förblir så. Det måste det och det kommer att förbli så, om vi står tillsammans i frontens anda. Vi måste helt enkelt ta hand om det tillsammans, var och en på sin egen plats.

Mannen vid fronten fruktade inte döden så mycket som livets falskhet: pretentioner, oförsämndhet, inbilskhet och arrogans. Krigaren som kliver åt sidan efter att ha gjort sitt döljer alltför lätt skrytmåsen så snart faran är över. År 1918 satt vi fortfarande i våra bunkrar. Otillräckligheten bakifrån förde med sig det som hade blivit oundvikligt. Allt detta sitter fortfarande i ryggmärgen. Vi känner omedelbart den gamla rädslan och den gamla misstron så snart något som inte är äkta blir synligt.

Men det är en enorm skillnad mellan tiderna.

November 1918: Vi stod inför uppkomsten av den giftiga blomningen av partier och korruption. Så började förfallet av stat, folk och nation. Och - en ledare saknades.

Januari 1933: Vi upplevde början till slutet för partisystemet. Korruption och profitjakt upphörde plötsligt. Staten skapade en solid grund för reformationen av folk och nation. Det bästa tecknet på skillnaden mellan åren av elände och den nya uppgången är vår Führer.

Vi konstaterar: Fronten är bra, för vi vet själva vilka vi är och vad som händer, och ledarskapet är bra. Om det finns något som behöver korrigeras mellan dessa poler, så kommer Führern att bemästra det precis som han bemästrade splittring

och lathet. Den största uppgiften har utförts. Vi ser fortfarande på Adolf Hitler med fullt förtroende, alltid och överallt redo att hjälpa till med full kraft för att avsluta hans enorma arbete och om och om igen för att säkra och försvara detta arbete med våra liv.

Detta faktum förblir oföränderligt. Låt oss nu göra klart för oss vad som måste göras för att den slutliga segern inte skall bli onödigt dyr. Vi förstår varandra snabbt när jag helt enkelt beskriver Führerns natur - saker som ni redan så ofta har känt och tänkt själva. Det jag berättar är uppenbara sanningar, men ändå är det inte alla som känner till dem.

Förord till utgåvan 14th

"Leadership and Following" skrevs inte med avsikten att vara något nytt. Ett seriöst arbete hade redan förberett marken. Det första utkastet återspeglade utbildningslektionerna för underofficerare i min försvarsgren. Våra "revolutionära aktiviteter" var i själva verket inget annat än ett bevis på överlägsenhet gentemot fienden: renare, modigare och starkare i vår tro på Tyskland, på Adolf Hitler och hans uppdrag. Längs vägen var det mycket som var svårt och obeskrivligt svårt för oss, men det som var svårt för oss blev alltid lättare när vi såg på Führern. Han var och förblev, alltid och överallt, en makalös förebild för oss. Det vi uthärdade var ingenting i jämförelse med den börda som denne man bemästrade. Den som ställde upp för honom, som delade uppoffringar och faror med oss, var en kamrat i livet och i döden: han var en Hitlersoldat.

Führerns styrka vann gång på gång nya anhängare - från fienden eller från dem som inte hade brytt sig. Antalet Hitlersoldater växte och växte tills solen slutligen gick upp den dag då inte bara vår lilla skara tyskar var Hitlersoldater, utan hela det tyska folket.

"Ledarskap och efterföljelse" behöver dock inte ändra titel av den anledningen. Detta arbete riktar sig fortfarande till Hitlers soldater. För vi är alla soldater, arbetssoldater eller vapensoldater. I dag är ingen anständig tysk ett undantag. Vi vill alla vara soldatmänniskor, uppriktiga som soldater, äkta och tydliga, hedervärda och ridderliga, hårda om det behövs, hänsynsfulla och kamratliga sinsemellan och trogna Tyskland till döden.

Pågående framgångar är ingen tillfällighet. De uppstår enbart ur karaktärsvärden, ur flit och uppoffringar. Att skapa dessa värden är utbildningens mål. Framgångar som uppnås av helheten är också framgångar för medlemmarna. Därför är medlemmarna skyldiga att underkasta sig denna utbildning.

Exemplen i "Ledarskap och efterföljelse" pekar nästan alltid in i soldatvärlden, eftersom plikt och uppoffring finner sina högsta krav där. De gäller naturligtvis för

alla andra tyskar, för fabrikschefen såväl som för arbetaren, för den lärde såväl som för studenten, för läraren och eleven, för mor och barn. En sak är säker: Vad vi än gör är det alltid bara ett svagt tack till de män som blödde och gav allt för oss.

När jag under kampens gång, på begäran av mina kamrater, skrev ner ett kort utkast till denna instruktion, var det med avsikt att inte skriva ner allt jag hade sagt, så att läsaren skulle få utrymme att vidareutveckla huvudtankarna. I denna nya upplaga har jag medvetet fyllt i en del av dessa luckor, eftersom "Ledarskap och följarskap" nu har en mycket bredare uppgift och inte längre bara är en klassrik-tlinje, utan mycket ofta bara läses. Detta är inte menat som ett angrepp på den gamla seden med högläsning, eftersom det talade ordet är överlägset det lästa. Även i den nuvarande formen finns det tillräckligt med utrymme för individuella presentationsformer. De viktigaste punkterna förblir oförändrade; de erbjuder tillräckligt med material för den som söker det.

Bilden av nuet är som en mosaik vars ljusa polering inte förnekar mörkfärgade stenar. De påminner oss om vad som fortfarande återstår att göra. Det förflutna bär stämpeln av en mäktig, heroisk tid. Det är vår uppgift att visa oss värdiga den; det är vår plikt att använda all vår styrka för att möta framtidens behov.

Det är viktigt att vapnet är av högsta kvalitet; ännu viktigare är att den bästa mannen använder vapnet; viktigast är dock folkets oförstörbara enhet, vars söner inte bara är de bästa soldaterna utan också de bästa arbetarna, som står bakom soldaterna.

Till den högsta människan hör det högsta på jorden: ledarskap och styre. Den bäste ska alltid leda. Det är illa när det är på annat sätt, det vet vi av bitter erfarenhet. Var och en måste använda sina bästa värden för Führerns vilja. Dessa värden faller dock inte ner till någon av oss från himlen. De måste uppnås och förtjänas. Vi är inga supermänniskor. Om vi vill vara bäst - och det måste vi vara av tacksamhet mot dem som lämnats kvar på fientlig mark - då måste vi med glädje acceptera den ansträngning som utbildning, träning och fortbildning kräver, så att vi leder rätt när vi måste leda, och så att vi med tillförsikt följer när vi tillhör de följande.

Att leda och följa på rätt sätt har fått ett evigt monument genom iton: de levandes och de dödas heroiska ära.

Tyskland

Vi sysslar med Tyskland, alltid med Tyskland. Detta måste förankras och sägas om och om igen. Annars löper vi risken att - under trycket av personliga angelägenheter - ägna mindre uppmärksamhet åt den stora idén eller till och med glöm-

ma att individen är en del av helheten, att hans liv blir ett liv först när det blir en del av den högre helheten av art och språk, av känsla och tanke, av folkets förflutna, nutid och framtid.

En upplevelse, som till en början verkade mycket trivial, upptar mig fortfarande. För många år sedan gjorde jag en söndagsutflykt med min pojke. Den korta tågresan gjorde ett så djupt intryck på den lille killen att han frågade mig i Tegel: "Är vi fortfarande i Tyskland?" Först skrattade vi åt det. Men sedan gick det upp för mig att barnet inte förtjänade att bli utskrattat på grund av den här frågan. Snarare tvärtom! Han hade börjat bilda sig en uppfattning om Tyskland. Jag har träffat folkliga kamrater som aldrig i sitt liv har lämnat sin by. Många av våra stadsbarn är likadana. Även många av oss som har kämpat för Stor-Tyskland har förblivit ganska provinsiella.

Det är svårt att frigöra sig från det provinsiellas band. Var och en ser världen utifrån det perspektiv som bildas av ursprung, sociala förhållanden, intellektuell nivå och yrke. Tidningar och radio har förvisso bidragit till att skapa förändring, men våra föreställningar om Tyskland förvrängs med nödvändighet gång på gång av lokalpatriotism, för att inte säga av misstro och avundsjuka.

De positiva resultaten kan ännu inte mätas utifrån det faktum att tyskar nu får se Tyskland, att tyska arbetare vars löner aldrig tidigare möjliggjort resor nu kan se hur tyskar lever i andra provinser. Det är inte bara styrkan genom glädje, utan också styrkan genom vetskapen om att vår by, vår stad inte är Tyskland, att vi har ett fädernesland, stort och fantastiskt vackert, och att vi är söner och döttrar till ett enda, robust, flitigt och ambitiöst folk.

De stora händelserna i nutiden har till fullo visat de tyska männen, som står som soldater vid korsvägen för historisk omvandling, hemlandets väsen och natur. Till och med på avstånd kan de göra otaliga jämförelser. De kommer att upptäcka att det här landet är vackert. Eller att naturen välsignade en region ännu mer, eftersom det finns två skördar varje år, och de kommer att se att varje person älskar sitt hemland och anser att det är vackert, även om det är så kargt.

Bara denna tanke, kärleken till hemlandet, visar redan det rätta perspektivet. Den tyske soldaten lär sig inte bara från böcker. Han ser med egna ögon monumenten över hela nationers uppgång och fall. Han lär känna det stolta, fläckfritt rena folket i norr och han ser i andra länder att stora nationer varken har styrkan eller viljan att ta sig ur sin fattigdom.

Den levande ras-, kultur- och samhällshistorien omger ständigt krigaren i främmande länder. Han vet att han har en roll i en enorm omvandling som saknar motstycke i världshistorien. Men hans tankar återvänder alltid till Tyskland, som han med rätta är stolt över i jämförelse. Nu är det lätt för honom att omfamna det ädla och rena. Och han vet att det värdefulla inte bara måste bevaras, utan att den djupare meningen med livet ligger i den oändliga kampen för det bättre, sökandet eft-

er det vackraste, uppfyllandet av det ädlare.

Han vet hur nödvändiga sådana reflektioner om Tyskland är. Detta visar sig omedelbart när du frågar en av dina följare som arbetar för Tyskland i hemlandet vilka tankar han har om begreppet Tyskland. Försök med det! Hjälp medarbetaren genom att antyda svaren på dina frågor genom nya formuleringar. Ofta kan det bara bli en antydning. Men även detta ger tillräckligt med material för eftertanke och utbildning. Du kommer inte att ha tid för en djupgående presentation.

Men din uppmuntran uppnår det värdefulla resultatet att leda din kamrat till de källor som han alltför lätt förbiser, eftersom de ligger för nära hans väg.

Exempel

Fråga: Är Tyskland det som visas på en karta med en färgad kant?

Svar på frågan Slutade ni att betrakta Saar som en del av Tyskland när gränserna på en karta var annorlunda än de är i dag? Var det annorlunda med Österrike, Sudetenland och Danzig?

Fråga: Vad är Tyskland? Är landskapen, städerna, byarna, floderna, broarna, monumenten och allt annat som syns inom dessa gränser Tyskland?

Svara på frågan: Seglar inte tyska fartyg på främmande hav? Förkunnar inte de tekniska landvinningarna över hela världen tysk förmåga, tysk anda och tysk arbetsamhet?

Fråga till kommissionen: Är de människor av tyskt slag och tyskt språk som befinner sig inom Tysklands gränser Tyskland?

Svar på frågan Tillhör inte våra landsmän som lever bland främmande folk oss, Tyskland?

Fråga: Och om vi nu tar allt som tillhör oss och det tyska folket, var de än bor, är allt detta tillsammans Tyskland?

Svar på frågan Tillhör inte det Tyskland som är av tyskt ursprung, det som en gång var, allt det som växer fram i och omkring Tyskland i en obruten kamp, som historien berättar så mycket om som varnar och förpliktar?

Fråga: Vad är Tyskland? Är Tyskland nutidens tyska folk, det folk som lever och verkar i dag?

Svara på frågan: Varifrån kommer vi? Skulle vi ens existera utan dem som var före oss? Och vad skulle vi vara om våra förfäder inte hade brytt sig om, kämpat för och hoppats på mer än bara sig själva, utan också för oss? Vem gjorde mest för Tyskland: nutidens skapare eller de många som arbetade före oss?

Fråga: Är Tyskland allt detta? Är Tyskland allt detta? Förr och nu?

Svar på frågan Bär vi inte fröna till en ny tillblivelse inom oss? Fullbordar inte nytt liv sig självt genom oss? Är vi inte fäderna, föräldrarna till en kommande gen-

eration? Tillhör inte vår kärlek och lojalitet den, vår omsorg och vår plikt? Vem skulle önska något dåligt för sina barn?

Många saker kommer att nybildas, nyetableras och nyskapas i Tyskland. Tillhör inte också framtidens verk Tyskland?

Som ledare, fråga dina anhängare så här! När han besvarar dessa frågor kommer han att känna hur hans kärlek växer till dem som kommer efter honom. Denna kärlek kommer att visa honom hans plikt mot dem som inte ens har fötts ännu. Och det kommer att bli lättare för honom att inse vad han är skyldig dem som nu lever, lever och lider vid hans sida. Det kommer att vara av avgörande betydelse för hans liv att klargöra att hans barn och deras barn en dag kommer att vara det som han nu är, att de en dag kommer att skörda det som han nu sår, precis som vi nu betalar priset för det som försumrades före oss, och hur vi kan njuta av det som våra fäder och farfäder skapade.

Tyskland är summan av det som var tyskt och det som kommer att bli tyskt. Vi står precis mitt i detta. Vi lever bara vårt liv när vi känner vördnad och tacksamhet inför de människor som gick i graven före oss och inför de verk som de lämnade i våra värdiga händer, och om vi är medvetna om det höga ansvar vi bär inför kommande tyska människor och ting.

Vem av oss skulle vilja bli förbannad av sina ättlingar?

Tyskland och den tyska nationen är som en mäktig storm som kommer från urtiden och fortsätter in i evigheten.

Nationen är en obruten kolonn, som marscherar dit och sedan korsar bron som förbinder det förflutna och framtiden. Även om det bara är de som står och går på denna bro som syns, även om det bara är de som tänker, känner, strävar och skapar, så är ändå inte dagens tyskar ensamma nationen. Till den hör också de som försvunnit i det stora avståndet på andra sidan, liksom de som kommer från fjärran och som en dag kommer att kliva upp på nutidens bro.

Denna flods, denna marschkolonnens kurs och styrka beror på två stora faktorer: på blod och jord. Den ena eller den andra kan torka ut, om den ena är bördigare än den andra. De är beroende av ledarskap och efterföljelse, eftersom energin mellan dem ensamma kan övervinna risken för att jorden inte är lika bördig som blodet eller att blodet inte förblir rent, att det torkar ut och främmande blod blir herre över jorden. Enbart rätt ledarskap ger floden en fast flodbädd och därmed den oövervinneliga styrkan att säkra sitt livsrum, den styrka som annars med dödlig säkerhet meningslöst skulle försvinna i tusen små bäckar.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

Blankett för prenumeration

() Prenumeration på NATIONALSOCIALISTISK KAMP för de kommande tolv numren. 30,00 Euro eller US\$30.00. [Ange vilken språkutgåva du vill ha!]

() Donation - Ditt stöd gör vårt arbete möjligt!

Name _____

Street _____

Stad _____ Stat eller provins _____ Postnummer _____

Country _____

(Valfritt) E-postadress / Telefon _____

Ställ checkar till följande adress: NSDAP/AO

Skicka till: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA